

»Ja saa! . . . Det er muligvis hans Værtinde, jeg taler med?«

»Nej. Han boer hos Olufsens deroppe paa Salen . . . Jeg skal kalde af Madammen.«

I det samme knagede den stejle Stigetrappe under vægtige Trin, og Madam Olufsen, der havde staaet og lyttet deroppe bag sin Dør, viste sig i Trappegabet med en lille Bliklampe i sin Haand.

»Vilde den Herre tale med Hr. Sidenius?« spurgte hun.

»Ja, — men han er nok ikke hjemme, efter hvad jeg hører,« svarede den Fremmede med et Blik og i en Tone, som vilde han gøre hende medansvarlig for, at han var gaaet forgæves. »Er det længe, siden han er gaaet?«

»Nej, det er bare et Øjeblik . . . Han kommer vist ikke tilbage for det første.«

»Naa saaledes. Ja ja . . . Farvel.«

»Fra hvem skal jeg hilse?« spurgte Madam Olufsen. Men han var allerede ude af Døren.

»Det var da vist en Præst,« sagde den lille Skibstømmerkone helt perpleks.

»Han kunde godt se ud til det,« svarede Madam Olufsen, halvt i Tanker, mens hun fulgte den bortdragende Lyd af den Fremmedes Skridt og af Dupskoen paa hans Paraply.

»Hvad mon han dog kunde ville?« vedblev den anden nysgærrig.